Capitolul I

Ascensiunea Lordului Întunecat

Cei doi bărbați apărură parcă din pământ, la câțiva metri distanță unul de celălalt, pe drumeagul îngust, luminat de razele lunii. Preț de o clipă rămaseră încremeniți, cu baghetele îndreptate unul spre pieptul celuilalt; apoi însă, recunoscându-se, își ascunseră baghetele în buzunarele mantiilor și porniră cu pas vioi în aceeași direcție.

— Noutăți? întrebă cel mai înalt dintre ei.

— Da, dintre cele mai bune, răspunse Severus Snape.

Drumeagul era mărginit în partea stângă de tufe țepoase joase, sălbăticite, iar în dreapta de un gard viu înalt, tuns frumos. Cum pășeau, celor doi le fluturau mantiile lungi în jurul gleznelor.

— Am crezut că poate am întârziat, spuse Yaxley.

Trăsăturile lui aspre tot apăreau și dispăreau, după cum întrerupeau lumina lunii ramurile copacilor lăsate spre pământ.

— A fost un pic mai greu decât mă așteptam. Dar sper că va fi mulțumit. Ești absolut convins că te va primi bine?

Snape aprobă din cap, dar nu lungi vorba. Apoi amândoi cotiră spre dreapta, într-o alee lată care pornea din drumeag. Gardul viu înalt coti odată cu ei, continuând până hăt departe, dincolo de impresionanta pereche de porți din fier forjat care răsăriră înaintea celor doi. Niciunul dintre ei nu se opri, ci, ridicând în liniște brațul stâng în chip de salut, trecură drept prin ele, de parcă metalul întunecat al porților ar fi fost doar fum.

Gardul viu din tufe de tisă atenuă zgomotele pașilor bărbaților. Undeva, în dreapta lor, se auzi un foșnet. Yaxley își scoase bagheta din nou, îndreptând-o într-acolo peste capul însoțitorului său, dar descoperi că cel care făcuse zgomotul acela era doar un păun alb ca spuma laptelui, care pășea maiestuos pe vârful gardului viu.

— Lucius a știut dintotdeauna să se respecte. Păuni!... spuse Yaxley, pufnind și vârându-și bagheta înapoi în buzunarul mantiei.

Un conac măreț răsări din întuneric la capătul aleii drepte; în ferestrele sub formă de romb de la parter se zăreau licărind lumini. Undeva, în grădina cufundată în întuneric aflată de cealaltă parte a gardului viu, clipocea o fântână arteziană. Pietrișul scrâșnea sub tălpile lor. Snape și Yaxley grăbiră pasul spre ușa de la intrare, care în momentul când se apropiară de ea se deschise spre interior, cu toate că nu se zărea nimeni care să o fi deschis.

Holul era larg, abia luminat și decorat somptuos; un covor superb acoperea aproape în întregime pardoseala din piatră. Ochii portretelor cu chipuri palide de pe pereți îi urmăriră pe cei doi bărbați trecând pe lângă ele. Snape și Yaxley se opriră în fața unei uși masive din lemn care dădea spre următoarea încăpere, șovăind preț de o bătaie de inimă, apoi Snape răsuci mânerul din bronz al ușii.

Salonul era ticsit de vrăjitori care ședeau în liniște în jurul unei mese lungi, bogat ornamentate. Mobilierul obișnuit din încăpere fusese împins de-a valma pe lângă pereți. Lumina venea de la focul ce duduia într-un șemineu cu o minunată poliță din marmură, deasupra căreia se vedea o oglindă aurită. Snape și Yaxley rămaseră o clipă în prag. Pe măsură ce ochii li se obișnuiau cu lumina puțină, privirea le fu atrasă în sus de cel mai ciudat element al acestui tablou: o siluetă umană, inconștientă din câte se părea, care atârna cu capul în jos deasupra mesei, rotindu-se încet, de parcă ar fi fost suspendată de o frânghie nevăzută, reflec-

tându-se în tăblia goală, lucioasă a mesei. Niciunul dintre cei ce ședeau sub acea nemaivăzută arătare nu se uita la ea, cu excepția unui tânăr palid care ședea aproape dedesubtul spânzuratului. Acesta parcă nu reușea să se abțină să nu arunce câte un ochi în sus la fiecare minut.

— Yaxley, Snape! rosti atunci un glas ascuțit, limpede, venind dinspre capul mesei. Încă puțin și ați fi întârziat.

Cel care vorbise era așezat direct în fața șemineului, așa încât la început nou-veniților le fu greu să-i distingă altceva decât conturul. Apropiindu-se însă, chipul bărbatului începu să lucească prin semiîntuneric, spân, ca de șarpe, cu niște despicături în chip de nări și cu niște ochi roșii, cu pupile verticale, care scânteiau. De palid ce era, părea că răspândea în jur un fel de lumină sidefată.

— Severus, aici! spuse Voldemort, făcând semn spre scaunul din dreapta lui. Yaxley – lângă Dolohov!

Cei doi bărbați ocupară locurile care li se indicaseră. Mai toată lumea din jurul mesei îl urmări cu privirea pe Snape și lui i se și adresă Voldemort întâi:

— Ei?

— Stăpâne, Ordinul Phoenix intenționează să-l mute pe Harry Potter din locul în care se află în siguranță în acest moment sâmbăta următoare, la căderea nopții.

Interesul celor din jurul mesei spori în mod palpabil. Unii încremeniră, alții începură să se foiască pe scaune, toți cu ochii țintă la Snape și la Voldemort.

— Sâmbătă... la căderea nopții, repetă Voldemort.

Ochii lui roșii se ațintiră asupra ochilor negri ai lui Snape cu atâta intensitate, încât unii dintre cei care se uitau la ei își abătură instinctiv privirile, parcă temându-se să nu fie mistuiți și ei de ferocitatea acelei căutături. Snape însă îl privea pe Voldemort netulburat, drept în față. După un moment sau două, colțurile gurii fără buze a lui Voldemort se strâmbară într-un fel de zâmbet.

— Bine! Minunat! Iar informația aceasta ai aflat-o...

— Din sursa despre care am discutat, răspunse Snape.

— Stăpâne!

Yaxley se aplecase înainte, privind de-a lungul mesei lungi către Voldemort și către Snape. Toate chipurile se întoarseră spre el.

— Stăpâne, eu altceva am auzit.

Yaxley așteptă, dar, cum Voldemort nu spunea nimic, continuă:

— Dawlish, Aurorul, a dezvăluit că Potter nu va fi mutat până în data de treizeci, noaptea, în ajunul zilei în care va împlini șaptesprezece ani.

Snape zâmbea.

— Sursa mea mi-a spus că au plănuit să împrăștie știri false. Despre asta trebuie să fie vorba. Precis că au pus o Vrajă Confundus asupra lui Dawlish. Și n-ar fi pentru prima oară. Se știe că e sensibil la Confuzat.

— Vă asigur, Stăpâne, Dawlish părea foarte sigur, spuse Yaxley.

— Dacă a fost Confuzat, de bună seamă că părea foarte sigur, i-o întoarse Snape. Te asigur și eu, Yaxley, că pe viitor Oficiul Aurorilor nu se va mai implica în protejarea lui Harry Potter. Cei din Ordin consideră că ne-am infiltrat în Minister.

— Păi, în privința asta au cam bunghit-o cei din Ordin, nu? zise un bărbat rotofei, care ședea nu prea departe de Yaxley, chicotind hârâit, imitat de câțiva dintre cei care ședeau în jurul mesei.

Voldemort însă nu râdea. Privirea lui se abătu în sus, spre trupul care se rotea încet deasupra mesei. Voldemort părea adâncit în gânduri.

— Stăpâne, continuă Yaxley, Dawlish consideră că la acțiunea de transferare a băiatului va participa întregul corp al Aurorilor...

Voldemort ridică o mână mare, albă, iar Yaxley amuți pe dată, uitându-se cu ciudă cum Voldemort se întoarse din nou spre Snape.

— Și după aceea unde au de gând să-l ascundă pe băiat?

— Acasă la unul din membrii Ordinului, zise Snape. După spusele sursei mele, locul a fost securizat prin toate mijloacele aflate la dispoziția Ordinului și a Ministerului. Eu cred că, odată ajuns în locul acela, sunt slabe șanse să mai punem mâna pe el, Stăpâne, dacă nu cumva, firește, o să cadă Ministerul până sâmbăta următoare, ceea ce ne-ar oferi prilejul de a descoperi și de a anihila suficiente dintre vrăjile respective, pentru ca ulterior prin restul să putem croi o breșă.

— Ei, Yaxley? rosti Voldemort tare spre celălalt capăt al mesei, lumina dinspre șemineu reflectându-se straniu în ochii lui roșii. Sunt șanse să cadă Ministerul până sâmbăta următoare?

Toți întoarseră capetele din nou. Yaxley se îndreptă de spinare și spuse:

— Stăpâne, am vești bune în privința aceasta. Am reușit, cu mare greutate și cu eforturi considerabile, să arunc un Blestem Imperius asupra lui Pius Thicknesse.

Mulți dintre cei care ședeau în preajma lui Yaxley se arătară impresionați, iar vecinul lui, Dolohov, un bărbat cu o față prelungă și sucită, îl bătu pe umăr.

— Este un început și ăsta, zise Voldemort. Dar Thicknesse nu este decât o persoană. Până să intru eu în acțiune, Scrimgeour va trebui să fie înconjurat de oamenii noștri. Eșecul unui eventual atentat la viața ministrului m-ar arunca foarte mult înapoi.

— Da, Stăpâne, foarte adevărat, dar știți că, în calitate de șef al Departamentului pentru Implementarea Legii Vrăjitorești, Thicknesse se află permanent în legătură nu doar cu însuși ministrul, ci și cu șefii tuturor celorlalte departamente din cadrul Ministerului. Eu zic că, acum,

deținând controlul asupra unui oficial de rang atât de înalt, ne va fi ușor să ni-i subordonăm și pe ceilalți, care ulterior vor putea conlucra în vederea răsturnării lui Scrimgeour.

— Asta atâta vreme cât prietenul nostru Thicknesse nu va fi dat în vileag înainte de a reuși să-i convertească pe ceilalți, spuse Voldemort. Este totuși puțin probabil să ajungă Ministerul în subordinea mea până sâmbăta următoare. Dacă nu reușim să punem mâna pe băiat acolo unde va fi mutat, atunci treaba va trebui făcută în timpul deplasării lui.

— În privința asta avem un avantaj, Stăpâne, zise Yaxley, care părea hotărât să câștige o oarecare apreciere din partea lui Voldemort. Deja în acest moment avem câțiva oameni de-ai noștri în interiorul Departamentului de Transport Magic. Dacă Potter se Aparetează sau folosește Rețeaua Flu-flu, vom afla pe dată.

— Dar n-o să facă nici una, nici alta, spuse Snape. Membrii Ordinului evită să folosească orice modalitate de transport care se află sub controlul direct al Ministerului sau este reglementată de Minister. Nu au încredere în nimic care are legătură cu Ministerul.

— Cu atât mai bine! zise Voldemort. Înseamnă că Potter va fi nevoit să se deplaseze la vedere, deci va fi cu atât mai ușor de înhățat.

Încă o dată Voldemort privi în sus, spre corpul care se rotea încetișor, apoi continuă:

— De băiat am să mă ocup eu personal. S-au făcut prea multe greșeli în privința lui Harry Potter. Pe unele le-am făcut eu însumi. Faptul că Potter este încă în viață se datorează mai mult greșelilor mele decât reușitelor lui.

Cei adunați în jurul mesei îl priveau pe Voldemort temători, fiecare dintre ei, judecând după expresiile de pe chipurile lor, îngrijorându-se că ar putea fi făcut vinovat pentru faptul că Harry Potter era încă în viață. Voldemort

însă dădea impresia că vorbește mai mult cu sine însuși decât cu vreunul dintre ei, adresându-se în continuare trupului inert de deasupra lui:

— N-am fost cu băgare de seamă, așa că am fost înfrânt prin noroc și din cauza unor împrejurări. Așa se năruie de regulă și cele mai bune planuri. Dar de-acum mi-am învățat lecția. Acum înțeleg lucruri pe care înainte nu le pricepeam. Eu trebuie să-l ucid pe Harry Potter și chiar așa se va întâmpla!

La auzul acestor cuvinte și, se pare, ca reacție la ele, brusc izbucni un vaier, un strigăt înfiorător, prelung, trădând o adâncă nefericire și suferință. Mulți dintre cei ce ședeau în jurul mesei priviră în jos, speriați, pentru că sunetul acela părea că răzbate de sub tălpile lor.

— Șobi, rosti Voldemort, fără să-și ia ochii de la trupul de deasupra care se tot rotea și fără ca tonul lui liniștit, gânditor să se schimbe în vreun fel. Șobi, nu ți-am spus să faci ce-oi face, numai să nu-l aud pe prizonierul nostru?

— Ba da, S-stăpâne! bâigui un bărbat mărunțel de pe la mijlocul mesei, care se făcuse atât de mic, încât scaunul pe care ședea părea neocupat.

Șobi se ridică în grabă de pe scaun și ieși din încăpere cu pași repezi, lăsând în urmă doar o curioasă dâră argintie.

— După cum spuneam, continuă Voldemort, întorcându-și din nou privirile înspre fețele încordate ale acoliților lui, de-acum mi-am învățat lecția. Va trebui, de exemplu, să împrumut de la unul dintre voi o baghetă înainte de a porni să-l ucid pe Potter.

Cei din jurul lui se arătară de-a dreptul consternați, de parcă i-ar fi anunțat că are de gând să ia împrumut brațul vreunuia dintre ei.

— Nu se oferă nimeni? spuse Voldemort. Ia să vedem... Lucius, nu văd niciun motiv ca tu să-ți mai păstrezi bagheta.

Lucius Malfoy ridică privirea. În lumina de la flăcările din șemineu, pielea lui părea gălbuie, ca de ceară, iar ochii

îi erau adânciți în orbite și încercănați. Când deschise gura, vocea lui sună răgușit:

— Cum, Stăpâne?

— Bagheta ta, Lucius! Dă-mi bagheta!

— Eu...

Malfoy aruncă o privire spre soția lui. Femeia se uita drept înainte, la fel de palidă ca și el, cu părul lung, blond, lăsat pe spate, dar pe sub masă degetele ei subțiri se încleștară pentru o clipă în jurul încheieturii mâinii lui Malfoy. La acest semn, Malfoy își vârî mâna sub mantie și scoase de-acolo o baghetă, pe care i-o dădu lui Voldemort, care o ridică în fața ochilor lui roșii și o studie cu mare atenție.

— Din ce e făcută?

— Din lemn de ulm, Stăpâne, șopti Malfoy.

— Și miezul?

— Din dragon... tendon din inimă de dragon.

— Bun, spuse Voldemort, scoțându-și și bagheta lui și comparându-le.

Fără să vrea, Lucius Malfoy făcu o mișcare și pentru o fracțiune de secundă dădu impresia că se așteaptă să primească bagheta lui Voldemort în schimb. Gestul lui nu-i scăpă lui Voldemort, care căscă niște ochi răi.

— Ce, vrei să-ți dau bagheta mea, Lucius? Bagheta *mea*?

Câțiva dintre cei de față începură să râdă pe înfundate.

— Ți-am dăruit libertatea, Lucius. Nu-ți ajunge? Dar am băgat de seamă că tu și familia ta nu arătați prea fericiți în ultimul timp... Ce anume din prezența mea în casa voastră nu vă este pe plac, Lucius?

— Nimic... nimic, Stăpâne!

— Îmi torni *minciuni*, Lucius!...

Vocea lui șoptită parcă sâsâia, chiar și după ce gura nemiloasă încetă să i se miște. Vreo doi dintre vrăjitorii prezenți abia reușiră să-și reprime un fior și, pe măsură ce

sâsâitul acela devenea tot mai puternic, se auzi ceva greu alunecând pe pardoseală, pe sub masă.

Uriașul șarpe ieși de sub masă și începu să se cațăre agale pe scaunul lui Voldemort. Urcă și tot urcă, la nesfârșit parcă, până când în cele din urmă se așeză pe umerii lui Voldemort. Șarpele era mai gros decât o coapsă de om în toată firea, iar ochii lui, cu pupilele ca niște fante verticale, nu clipeau. Voldemort mângâie creatura absent, cu degetele lui lungi și subțiri, fără să-și abată privirile de la Lucius Malfoy.

— De ce or fi arătând Malfoy și ai lui așa de nemulțumiți de soarta lor? Oare întoarcerea mea, venirea mea la putere nu sunt tocmai lucrurile pe care de atâția ani susțin sus și tare că și le doresc?

— Cum să nu fie, Stăpâne? zise Lucius Malfoy, iar mâna cu care își șterse de transpirație buza de sus tremura. Chiar asta ne doream... ne dorim.

Aflată în stânga lui Malfoy, soția sa îi întări spusele aprobând din cap, dar într-un fel cam ciudat, rigid, întorcându-și privirile dinspre Voldemort și șarpele lui. La rându-i, Draco, fiul lui Malfoy, care până atunci nu-și putuse lua ochii de la trupul inert de deasupra capetelor lor, căută iute și pieziș spre Voldemort, după care își feri și el ochii, incapabil să-și încrucișeze privirile cu Voldemort.

— Stăpâne, spuse cu glasul sugrumat de emoție o femeie brunetă care era așezată pe la mijlocul mesei, este o onoare să vă avem aici, în casa familiei noastre. Plăcere mai mare nu poate exista.

Femeia ședea alături de sora sa, dar, cu părul ei negru și cu ochii cu pleoape căzute, nu se asemăna cu aceasta nici la înfățișare, nici în ce privește purtările, căci, pe când Narcissa stătea pe scaun rigidă, impasibilă, Bellatrix se aplecă spre Voldemort, ca și cum cuvintele singure nu puteau exprima dorința ei de a-i fi cât mai aproape.

— Plăcere mai mare nu poate exista, repetă Voldemort, înclinând capul puțintel într-o parte și studiind-o pe Bellatrix. Cuvintele acestea înseamnă foarte mult venind din partea ta, Bellatrix.

Bellatrix se îmbujoră, iar ochii i se umeziră de încântare.

— Stăpânul știe că nu spun decât adevărul!

— Plăcere mai mare nu poate exista... Chiar și prin comparație cu evenimentul fericit care am auzit că a avut loc în familia voastră în această săptămână?

— Nu știu la ce vă referiți, Stăpâne.

— Vorbesc despre nepoata ta, Bellatrix. Și a voastră, Lucius și Narcissa. Cea care tocmai s-a căsătorit cu licantropul, cu Remus Lupin. Trebuie să fiți foarte mândri.

O explozie de râsete batjocoritoare izbucni de peste tot din jurul mesei. Mulți se aplecară înainte ca să schimbe între ei ocheade vesele, iar câțiva începură să bată cu pumnii în masă. Deranjat de agitația aceasta, mărețul șarpe căscă larg gura și începu să sâsâie furios, dar Mortivorii nu-l auziră, atât de mult se bucurau că Bellatrix și familia Malfoy fuseseră puși cu botul pe labe. Fața lui Bellatrix, adineauri îmbujorată de fericire, se umplu de pete stacojii care o urâțeau.

— Dar nu este nepoata noastră, Stăpâne! strigă ea, acoperind explozia de râs. Noi, adică Narcissa și cu mine, nici măcar n-am mai dat ochii cu sora noastră de când s-a căsătorit cu Sângegrosul ăla. Fetișcana aia nu are nimic de-a face cu niciuna dintre noi, cum nu are nici lighioana cu care se mărită.

— Dar tu ce zici de asta, Draco? întrebă Voldemort și, cu toate că vorbise încet, vocea lui se auzi foarte bine printre toate huiduielile și zeflemelile celorlalți. O să ai grijă de puii lor?

Ilaritatea spori și mai mult. Draco Malfoy se uită îngrozit la tatăl lui, care își lăsase ochii în jos, apoi surprinse privirea mamei, care clătină din cap aproape imperceptibil,